

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

Sectio Qvarta. Graues calumniæ in priscos S. Maximini Religiosos contortæ, refutantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

tionem apud Bucherium, *in disputat. historica de primis Tungrorum Episcop. C. 5.* Baronium suis locis, & alios.

Nortmanni quidem Treuiros Vastarunt circa Annum DCCCLXXXII. & Carolo Crasso annitente, certis pactis initis, inde recesserunt, non autem vi eieci sunt, quin potius parte Gallia illis concessa, Franci pacem tandem inire coacti sunt. Regino, *In Chron. Ann. 882.* Frodoardus, *in Chron. Ann. 922.* & alij.

De Hattis inuadentibus Treuiros, quod asseris, nullius Auctoris testimonio probare poteris.

Atque ita concludo, præterquam quod impertinentia sint sine solido fundamento, ea quæ de Hattorum, Hunnorumque eiectione retulisti, abs te dicta esse, cætera verò, quæ de assistentia Moderni Regis Christianissimi narras, etiam ad hanc quæstionem non pertinere.

SECTIO QVARTA.

Graues calumniae in priscos S. Maximini Religiosos contortæ, refutantur.

NON modò fictis eiusmodi & fictilibus Regum Austrasie productis documentis, conatus est Scriptor libelli famosi, Monasterij statum euertere: Verùm etiam fictis & excogitatis criminibus ac factis, quæ à n. 12. vsque ad n. 17. in libello persequitur. Nam primò accusat Religiosos præfatos de crimine falsi, dicitque eos perfrecta fronte & falso negare, Monasterium sub omnimoda Archiepiscopali & Electorali Iurisdictione Ecclesiastica & sæculati permanisse, cum illud à S. Hildulpho fundatum & instauratum asserat. Secundò, dicit pessimis artibus, quas enumerat, ac inter illas, præstigijs ac veneficijs vsos, vt Pontifices, Imperatores ac Principes externos, contra Archiepiscopos concitarent. Tertio, iisdem pessimis artibus vsos adhæsisse Pontificibus & Regibus Romanorum schismaticis & excommunicatis, & ab iisdem per falsa narrata, inualida Diplomata, sub & obreptitiè expressisse, idque nominatim ab Ottone II. & Henrico IV. & V.

Quæ quidem omnia, aliaque, quæ citato loco referuntur, cum falso & sine vllâ veritatis apparentiâ, & omninò sine vllâ probatione audacter asserantur, possent sola negatione sufficienter refelli, cum omni Iure quiuis præsumatur bonus & innocens, neque falsarius, perduellis, præstigiator, veneficus quispiam haberi debeat, donec talis probetur.

Nihilominus, ne quis fortè scrupulus aut dubitatio animis simpliciorum inhæreat, ob illa tam fortiter asserta & toti mundo proposita, quæ ad tria supradicta capita pertinent gesta, paucis referam.

S. I. Archiepiscopi Treuirenses non fundarunt Monasterium S. Maximini.

ARchiepiscopos non esse Fundatores Monasterij nostri, patet primò ex ijs, quæ dixi primâ parte, & sectione primâ huius partis, vbi testimonijs clarissimis, ijsque Originalibus & irrefragabilibus ostensum est, funda-

torem primum dicti Monasterij, fuisse Constantinum Magnum Imperatorem. Consequentes verò Imperatores ac Reges, Dagobertum, Pipinum &c. fuisse insignes benefactores, partim ex ijs quæ in hoc opere exhibentur, partim ex alijs, quæ suo tempore publicabuntur, Documentis & Diplomatis antiquissimis, ijsque Originalibus & certis demonstrari potest.

Secundò, quia nullus omninò non modò pagus, sed nec fundus, aut vllus etiam terræ pes demonstrari potest, quem aliquis Treuirensis Archiepiscopus Monasterio nostro donauerit, neque author libelli, qui nihil eorum, quæ etiam cõminisci poterat contra nos, omisit, vllum talem fundum nominat vel refert.

Tertiò, nullam habemus Curtem, Villam, Pagum, Ecclesiam, decimam, subditum, fundum, cuius non sciamus originem & donatorem. Itaque scimus nos habere fundum, in quo est Monasterium conditum cum eius agro sub vrbano vicino, itemque pagos Martisuillam vulgò *Mertisberff* / Matenam, Centabarrim, & quæ in *Wasserbilligh* & *Mertert*, nostra sunt, à Constantino Magno eiusque Matre S. Helena. At *Fell*, *Detzem*, *Ken*, *Kirn*, *Longuich*, *Riol*, *Rolche*, *Budelich*, *Taleuan*, *Loersch* &c. à Dagoberto Rege. *Petrisolam* verò vulgò *Steinsel* / *Cumiciacum*, aliaque à Carolo Martello; & à Pipino Rege, *Remich*, *Taben*, &c. Ab Ada sorore Caroli M. quæ in templo nostro sita est; *Cellam Apulam*, aliaque multa ad Rhenum. A Ludouico Pio Imperatore *Barweiler*, *Vxem*, *Nohn*, *Ardorff*, *Broel*, in Episcopatu Colonienfi. Ab Arnulpho Imp. *Ribenach*. Ab Henrico Aueupe Rege, *Theonivillam*, & sic de cæteris. Neque designari poterit vllum omnino prædium, cuius donatorem non possumus probare alium fuisse, quam Archiepiscopum.

Vbi igitur sunt illi opulentissimi fundi, quos à S. Hildulpho, tum ex suo, tum ex D. Petri peculio datos nobis asseris Scriptor anonymus, quin illos nominas, quin describis? Quomodo verò potuit S. Hildulphus de suo peculio dare nobis fundos, cum ex historia constet, illum ex insulis Britannicis exemplo S. Willibrordi, Bonifacij, & aliorum egressum cum duobus fratribus, omnibus fortunis derelictis, Christum pauperem secutum, Romam primum adijisse, & in Monasterio nostro Religiosum factum, & vitam Religiosam, pauperem, humilem ac sanctam duxisse; donec Miloni Archiepiscopo primum suffraganeus, mox, eo defuncto, etiam Successor, & Archiepiscopus esse cogeretur inuitus, & se inuitum, eò dignitatis euectum, sanè restatus est, dum derelicto Archiepiscopatu, iterum se ad Religiosam & tranquillam in Monasterio nostro vitam recepit, vide de his *Hundium in Metro. Salisburg. tom. 1 in Episcop. Ratisbo. Brunnerum lib. Boicorum c. 752.* & alios *vitam M. SS. S. Hildulphi vetus M. SS. apud Selderum.*

De suo ergo, nullam nobis foundationem constituere potuit S. Hildulphus, sed nec de S. Petri fundis, quia nec de iure poterat nec erat eo tempore tali in statu Archiepiscopatus, ut ab illo possent opulentissimi fundi abstrahi, tum ob alias causas, tum quod eo tempore prædia ac bona Archiepiscopatus plurimum erant grauata ære alieno, vti refert *Hinemarus Rhemenfis in prologo vite S. Remigij apud Surium 13. Ianuarij.* & alij, *Auctor vite S. Ludouici M. SS.*

At inquis in *Conradi II. Imperatoris Rescripto sub lit. C. (sub lit. V. ponendum erat)* in libello habetur, quod *Abbatia S. Maximini fuerit à Beato Hildulpho de bonis Treutrensis Ecclesie fundata*: Infra suo loco plenè refelletur quidquid de illo Diplomate obtenditur vbi responsionem, tam ad hanc obiectionem, quam ad alia omnia, idem Diploma concernentia reperies, hinc interim animad-

uertes quod in eodem Diplomate, secundum ipsum textum in libello infer-
tum, non fuit illa Conradi Imperatoris decisio vel declaratio, sed Alberonis
Archiepiscopi erat querela, preces, querimonia &c. vt in terminis habet di-
ctum Diploma.

At S. Hildulphus Cœnobium nostrum nouis substructionibus excoluit, fa-
cra S. Maximini ossa transtulit. Quid tum postea? An idcirco dices S. Hildul-
phum S. Maximini fundatorem? an idcirco potuit idem Sanctus, aut voluit
(quod tu eum statuisse sine vllâ probatione & fundamento fingis) Monasterij
nostri Ius ad arbitrium omne Archiepiscopo Treuirorum tradere? Inclytos
Reges Australiæ non vis esse Cœnobij fundatores, cum fatearis magna ab ijs
donaria in Gazophylacium nostrum illata, quomodo ob beneficia aliqua & of-
ficia S. Hildulphum constituis fundatorem, & quod magis est, etiam Dominũ
absolutum? præsertim cum superius SS. Agritium, Modoaldumque fundato-
res nominaueris? quæ illa, quæ de nouis illis substructionibus & æde S. Ioannis
noua à fundamentis extructa à S. Hildulpho alijsque accumulata, non plus ve-
ritatis habent, quàm tuum illud figmentum de Cella S. Hilarij supra explosum,
apud quam asseris ædem illam nouam S. Ioannis exfuscatam.

Insigniter beneuolum erga S. Maximinum fuisse S. Hildulphum non nega-
mus, ab eo sacras eiusdem Sancti reliquias translatas fatemur, ab Abbate S.
Weomade, qui tempore Archiepiscopatus ipsius Monasterio præerat domum
excultam & reparatam scimus, non idcirco tamen S. Hildulphum aliosque,
ante & post eum, Archiepiscopos pro fundatoribus habemus, aut habere de-
bemus, neque sanctissimi ac sapientissimi Archiepiscopi & Principes id vnquã
prætenderunt. Ac nihilominus id, quod Lex gratitudinis reposcit, à Religioso
nostro Conuentu nunquam omittetur, sicuti Religiosi Maximiniani recolunt
& celebrant quotannis beneuolentiam Eberhardi Archiepiscopi qui in diem
17. Kal. Maii anniuersarium fundauit, assignata Monasterio annuè vna ama vi-
ni, duobus modis dominicalibus, & XL. denariis pro piscibus; item Arnoldi
Archiepiscopi, qui lampadem iugiter ante S. Maximini tumulum lucentem
instituit, ac similiter aliorum præstantissimorum Archiepiscoporum beneuo-
lentiam, pietatem & fauorem erga S. Maximinum.

*S. II. Religiosi Maximiniani non concitârunt malis artibus
Principes contra Archiepiscopos.*

Refert auctor libelli Religiosos Maximinianos apertis dolis, astutijs, fig-
mentis &c. potentiores concitasse contra Archiepiscopos, dapes veneno-
liuiss, pocula lethifera miscuisse, & ab eorum præstigijs neminem tu-
tum esse potuisse circa annum MXXIV. idque probare se autoritate Chri-
stophori Broweri Societatis Iesv Sacerdotis, & non Ignatianæ, cuius scriptor
illum fuisse dicit.

Quæ quidem, vt supra dictum, vnicâ tantum negatione sufficienter omnia
refelluntur, cum sint falsissima, nec vnquam probata fuerint, aut probari possint.

Et verò, miror frontem tuam scriptor anonyme, quod Browerum in testem
producere audeas, cum mundo notissimum sit, eius Annales Treuirenses non
modò mutatos, mutilatos, sed & in hunc vsque diem prohibitos, & ne lucem
viderent suppressos, & tu illis figmenta tua tueri vis. Sanè tali testimonio con-
tra nos nihil euinces.

Constat enim Browerum Archiuum ac Documenta nostra non uidisse, proinde, deficiente hoc lumine historiarum, quod ex innumeris Originalibus nostris haurire poterat, in plurimos errores circa res Maximinianas lapsum esse.

Item, certum est eum, cum Annales Treuirensis Ecclesiarum conderet, eas tantum habuisse informationes & commentarios, pro historia sua concinnanda, qui fauebant praetensioni Archiepiscopi, oberant Abbati Sancti Maximini. Addita etiam nonnulla contra nos alia, quae pro nobis esse poterant, ablata, nonnulli asserunt.

Sed quidquid demum hac de re dicatur, ex narratiuncula, quam Browerus tibi subministrauit, non potest inferri, quod tu praetendis: scilicet Maximinianos Religiosos dolis, Criminibus falsorum, praestigij, ueneficij concitasse Pontifices, Imperatores, Principes contra Archiepiscopos. Demus enim uerum esse, quod audio in condemnato tuo, & partiali authore contineri, cuius alioquin fidei in controuersia Maximiniana nihil tribuendum est ob causas praedictas; demus, inquam, Religiosos aliquos Maximinianos a Sathana seductos, Poppini Abbati, quem oderant ob disciplinam seueriorem, maleficio obesse conatos, an continuo sequitur nullum circa annum MXXIV. a Maximinianorum praestigij tutum esse potuisse? Eisdem praestigias uno volumine conscribi non potuisse? An idcirco pessimis artibus concitasse eos summa orbis capita contra Archiepiscopos? an hoc ita uniuersim Cœnobitis omnibus S. Maximini tribuendum esse?

Nisi etiam sanctissimum Apostolorum collegium proditoris arguere audeas, quod vnus ex illo Iudas a sathanâ seductus Christum prodidit, & pari iure sanctissima quaeque & collegia & familias, praesertim quae multis saeculis celebres fuerunt deprehenso aliquo nauo alicuius particularis palam culpae & diffamare uelis?

Quin potius, mi scriptor, si bonus Catholicus, imò si bonus Christianus es, deprehensum forte aliquem in Religiosis & Sacerdotibus nauum, charitatis a Christo praecipue impulsu, obuelas, exemplo magni illius Constantini potius, quam prodis?

Et si tuos illos praetensos Annales uolutasses, aut potius, si fateri ueritatem euidè & integrè uoluisses, retulisses certè sanctissimos & praestantissimos Viros, qui eodem ipso tempore sub Popponis Abbatis disciplina uiuebant & passim ad plurima uicina Monasteria instauranda, & ad meliorem disciplinam efformanda Abbates mittebantur. Ita Rudo ex monacho S. Maximini factus est Abbas Hirsfeldensis primùm, deinde Episcopus Paderbornensis Norbertus, Abbas factus ad S. Gallum in Heluetia, Wolmarus in Wirceburg, Humbertus Epternaci, Ello in Brauweiller, Cono in Bosendorff, Theodoricus Neuwillarij, Heribertus ad S. Vincentium Metis, Lambertus Wolcirodori, Berulfus Treuiris ad S. Matthiam, Ioannes nepos Popponis Limburgi, ac deinde in S. Maximino, loco eiusdem Popponis ad Stabulausum Monasterium digressi. Omitto S. Bernardum & Theodoricum, qui deinde facti quoque sunt Abbates S. Maximini. Hi omnes, è quibus aliquot sanctitate illustres fuerunt, uiuebant sub Poppone Sancto Abbate, & plerique eo tempore, quo tu Monasterium S. Maximini notatum crimine ueneficij diffamas, & inde ad tot Praelaturas diuersis in locis assumpti Monasticam disciplinam, cum Dei & sanctae Ecclesiae summam gloriam magnopere promouerunt.

Neque uerò illius temporis angustij uirtus & sanctitas Monachorum S. Maximini coarctata fuit, si libet historiam percurrere, reperies choros Sanctorum

ex huius Monasterij sacrâ disciplinâ prodijisse. Hic educatos altosque & sanctitate ac miraculis claros effectos. Fribitium, Nicetium, Magnericum, Are-
dium, Bafinum, Clodulphum, Hildulphum, Spinulam, Benignum, Ioannem,
Weomadum, Wolfgangum, Popponem, Bernardum, Adelbertum, Wolf-
helmum, Sandradum, Romuoldum, Simeonem, aliosque plurimos; Et ex
his quidem Nicetius, Bafinus, Weomadus, Clodulphus, Hildulphus ad Ar-
chiepiscopales Ecclesiæ Treuirensis infulas, Adelbertus ad Magdenburgen-
ses, Wolfgangus ad Ratisbonenses euecti sunt, multi insuper alij ad Episco-
paratus: Russensem, Hildesheimensem, Leodiensem, Paderbornensem, Ra-
tisbonensem, Wormatiensem, Metensem, Tullensem, ad Abbatias verò in-
numeri ex hoc sacro loco Monachi assumpti cum magnâ laude præfuerunt.

Hæc potius, mi scriptor, obseruasses & libello tuo inferuisses, maiorem enim
verò laudem apud viros cordatos & sapientes retulisses, & non minus causam
tuam promouisses; nunc, cum ita in Religiosos insurgis, & tam contemptim de
ordinibus sacris, nulla præsertim apparente legitimâ causâ, & sine vlllo tuo, vel
causæ, quam defendere conaris, commodo loqueris, meritò prudentioribus
te de fide & religione suspectum reddis.

*S. III. Religiosi Maximiniani Schismaticis Impe-
ratoribus & Pontificibus non adhæserunt contra
Archiepiscopos.*

Ottoni Secundo & Henrico IV. & V. Imperatoribus adhæsisse Maxi-
minianos, & quidem cum in Schismate essent, asserit author libelli.

Itemque Pseudopapis, Gilberto & Petro Leonis contra Archiepiscopos
& ab istis per falsa narrata, inualida Diplomata extractasse.

Verum, hoc imbelle omnino & inualidum telum est, tum quia habemus tot
præclarissima documenta, Diplomata, Decreta ac Sententias Pontificum, Im-
peratorum & Regum, Dagoberti, Pipini, Caroli Magni, Ludouici Pij, Otto-
nis Magni Sententiam, aliaque plurima illius & sequentium Imperatorum
Diplomata, de quibus nulla vnquam fuit suspicio Schismatis: tum etiam &
præcipuè, quia ea, quæ à num. 15. vsque ad 17. in libello continentur & summa-
tim hic proposui, historicæ veritati quàm maximè repugnant.

Principio falsum est Ottonem II. vnquam fuisse Schismaticum, prout glos-
fator tuus in libello ad Marginem ponit num. 15. sed nec schisma sub Imperio
illius propriè fait. Consule Annales Ecclesiasticos ab anno DCCCCLXXIII.
quo obiit Otto M. & solus imperare cœpit Otto Secundo, vsque ad Annum
DCCCCLXXXIII. Nam Bonifacij (quem sacrilegum sicarium vocat Ba-
ronius) cruenta in Benedictum IV. facinora, illustriorem Ottonis fidem er-
ga S. Sedem fecerunt, dum Benedicto VII. eiusque Successori contra profu-
gum Bonifacium adhæsit, adeo vt viuo Ottone Bonifacius Constantinopoli,
quo spoliata Basilicâ Vaticanâ profugerat, in Italiam redire ausus non fuerit,
sed obitum eius expectare coactus. Quocirca Ottonem II. tanquam peculiariter
S. Sedi Apostolicæ addictum, in atrio Ecclesiæ S. Petri Romæ sepultum
eiusque tumulum Porphyreticum isthîc spectari accepimus. Lege Baronium
ad annos supradictos.

Falsum item est Maximinianos obtinuisse Diplomata sua ab Ottone II.

occasione dissidij, quod inter ipsum, & Lotharium Regem Francorum ortum fuit: nam, vt ex Diplomate Ottonis Secundi, quod postremum ab eo obtinuerunt, & sub Numero decimo sexto exhibetur, videre est, illud concessum fuit Anno DCCCCLXXIV. asserunt autem communi consensu historici, dissidium illud non ante Annum DCCCCLXXVI. incepisse. ita Sigebertus, *in Chronic. Ann. 976.* Guilhelmus Nangis, *in Chronic. Ann. 977.* Baronius, *ad Annum 978.*

Neque verò, quod de amicitia Egberti Archiepiscopi cum Lothario per parenthesis inferis, ab vlllo alio, quàm abs te dictum probabis: semper enim optimus & sanctissimus Archiepiscopus Ottoni Secundi adhæsit, & ipsi Annales tui fatentur eum per triennium cum Ottone Italiam aliaque loca peragrâsse, eiusque coronationi, & deinde nuptijs interfuisse. Imo quantæ auctoritatis apud Ottonem fuerit Egbertus, inde apparet, quòd eius sapientissimis consilijs inductus fuerit Otto II. vt pacem tandem cum Lothario ad Charum fluium Iudij componeret: Illud verò, quod de consanguinitate Egberti cum Lothario addis, valde incertum est, neque etiam intentioni tuæ prodesse potest, nam si genealogias incertissimas scrutari libeat, non poteris probare propinquitatem inter Lotharium & Egbertum, quin eundem gradum consanguinitatis inter Ottonem & Egbertum itabilias.

Falsum similiter est, quod Religiosi Maximiniani se Henrico Quarto excommunicato & schismatico Regi Romanorum adiunxerint, vt nimirum obreptitiè Diplomata obtinerent. Nam, cum ex Schaffnaburgensi *in Chronico Anno 1076.* & Baronio *ad Annum 1076.* alijsque constet, Henricum Quartum demum Anno MLXXVI. à Gregorio VII. Papa fuisse excommunicatum, duo Diplomata, quæ hîc exhibemus sub NN. 26. 27. data & concessa fuerunt ante Annum MLXVII. vti ex eorum inspectione patet, atque adeo diu, antequam Henricus IV. cœpisset in præceps ruere. Tertium verò sub N. 29. quo restituit S. Maximino curtes Suabheim & Ebernesheim ipse vlt. proprio motu, seu potius diuina misericordia, vt loquitur, ipsum graui corporis molestia exterius corripiente, & interiùs mouente & impellente concessit, ita vt pro illo non fuerit necesse Maximinianos Henrico tunc Schismatico adherere.

Falsum præterea, quod Henrico V. se adiunxerint, ad Diplomata nimirum eiusmodi exacticanda contra Archiepiscopos. Nam quæ ab illa obtinuerunt, ea, vel interuentu Brunonis Archiepiscopi, vt id quod sub Numero trigesimo habetur impetrârunt, vel ad postulationem Paschalis legitimi Pontificis, vt id, quod est sub Numero trigesimo primo, ac proinde non magis Henrico adhærebant Maximiniani, quàm ipsemet Bruno & Paschalis. Itaque cum inde appareat Henricum subinde Sanctæ Sedi reconciliatum fuisse, editis pœnitentis animi signis, eo tempore obtenta ab illo Diplomata aliqua contra turbantes, ad Iuris defensionem, quis poterit meritò reprehendere? Quanquam aliundè nemo poterit meritò culpâre Maximinianos, si contra Henricum V. non steterunt, cum in tota Germania non nisi quinque fuisse Episcopos, qui se Henrico V. opponerent, narret Spondanus, *ad Annum 1076. n. 4.*

In quo insuper mirari satis non possumus, quid tantopere vitio vertas Maximiniani, quod aliqua non adeo ad hanc quæstionem necessaria Diplomata habeant concessa à Regibus Romanorum, quos de schismate malè arguis, cum tu ipse proferas tanquam magnum tui Iuris fundamētum vnum sub lit. D.

concessum à Friderico Barbarossa, illo nempe, qui tot tamque grauibus irretitus fuit schismatibus, censuris & cum S. Sede diffidijs.

Denique, cum dicis, quòd *ijdem monachi se adiunxerint Gilberto ac Petro Leonis Pseudopapæ contra Archiepiscopos suos Egilbertum & Brunonem legitimis Pontificibus adherentes*, totidem pænè falsitates profers, quot verba.

Nam in primis Egilbertus non adhæsit legitimo Pontifici, sed Gilberto Antipapæ, quem Clementem III. vocabat; at verò Gregorio VII. legitimo Pontifici acerrimè aduersatus fuit; Etenim eos, qui ipsius partes tuebantur, persecutus est, remuneratus verò illos, qui ipsum oppugnabant, vnde Theodorico cuidam, quòd duos libros in Gregorium scripserat mendacijs & impietatibus refertos, Abbatiam Sancti Martini Treuiris donauit. Pallium quoque, non à Gregorio, sed à Gilberto Antipapæ accepit, & cum viginti duobus circiter annis in schismate Henriciano vixisset, in eodem vitam finijt. Hæc sparsim reperies apud Baronium *ad Annum 1093. num. 6. & alibi*. Magnum Chronicon Belgicum *pagina 126. & sequent.* Annales Treuirenses *in Egilberto*, scriptores vitæ Egilberti & alios.

Bruno quoque, non adhæsit semper legitimis Pontificibus, nam initio Archiepiscopatus sui contemptâ autoritate Paschalis II. Pontificis legitimi, ab Henrico Quarto præter Regalia etiam inuestituram & Episcopalia accepit, scilicet anulum & baculum; mox tamen à Paschali reprehensus & Archiepiscopali dignitate priuatus est. Ita auctor gestorum eius, *in Annal. Treuirens.* At verò, contra Successorem Paschalis Gelasium II. legitimum Pontificem, Bruno apertè stetit, & cum Frangipanibus partes Mauritij Burdini ab Henrico Quinto intrusi Pseudopapæ acerrimè, etiam armis pugnando, tutatus est. Extare dicitur eiusdem Brunonis epistola ad Henricum Quintum apud Browerum tuum, lib. 13. quæ id luculentè testetur.

En, mi scriptor, quomodo Egilbertus & Bruno Archiepiscopi legitimis Pontificibus adhæserunt, ijsque coniunctissimi fuerunt.

Similiter, falsissimum est quod dicis Maximinianos se astutissimè adiunxisse Pseudopapæ Gilberto & Petro Leonis contra Egilbertum & Brunonem.

Neutri enim istorum adhæserunt Maximiniani, neque tu contrarium probas, neque probare potes. Sed eos legitimis Pontificibus scilicet Paschali II. cui Gilbertus aduersabatur adhæsisse, & Innocentio Secundo, contra Petrum Leonis, probatur ex Diplomatis sub Numero trigesimo primo & trigesimo tertio. Et cum, vt testatur Baronius, *ad Ann. 1130. numero 48. 55. 57. 61.* omnis Germania & Gallia adhæserit Innocentio Secundo, & contra Petrum Leonis steterit, quomodo solos Maximinianos ab hac vniuersalitate audes excipere? quomodo illi soli ausi forent se à toto Imperio separare? Et verò constat, mortuo Gerardo Abbate Sancti Maximini, eius Successorem Sigerum Romam profectum, ab Innocentio II. consecratum, & Diploma Num. 33. citatum obtinuisse.

Deinde quomodo potuerunt adherere Gilberto contra Egilbertum, cum constet, vt dictum, illos duos coniunctissimos fuisse.

Quomodo item adiunxissent se Petro Leonis contra Egilbertum, cum certum sit Annalibus Baronij, illum Pseudopapam Sedem Romanam occupasse primùm Anno MCXXX. quo tempore Albero erat Archiepiscopus Treuirensis, inter quem & Egilbertum tres fuerunt Archiepiscopi sibi mutuò succedentes, Bruno, Godefridus & Megenherus. Ita vt tam Egilbertum,

quàm Brunonem diu ante Petri Leonis schisma obiisse certum sit; ac proinde merum figmentum est, quod dicis, Maximinianos adhæsisse Petro Leonis contra dictos duos Archiepiscopos.

Similiter Gilberto non potuerunt adhærere contra Brunonem, quia Gilbertus obierat, antequàm Bruno esset Archiepiscopus, nam, vt ex dictis constat, à Paschali II. Bruno tandem Archiepiscopatus confirmationem accepit, Gilbertum verò sub initium statim Pontificatus Paschalis desperandum obiisse, Anno MC. tradit Baronius.

Denique quod dicis Maximinianos adiunxisse se Henricis IV. & V. contra Egilbertum & Brunonem, æquè falsum est. Nam dictis Imperatoribus duo illi Archiepiscopi coniunctissimi fuerunt, vt ex Baronio alijsque historicis supra citatis certissimum est, & Annales ipsi tui Treuirenses, quibus niteris, id manifestè fatentur. Qui inter alia asserunt Egilbertum ab Henrico IV. Archiepiscopatus Treuirensis inuestituram accepisse, ei semper adhæsisse, idè excommunicatum fuisse, & pro tali à Clero Virdunensi & Metensi habitum. Brunonem verò Archiepiscopum Henrico V. adhæsisse, tu ipse satis fateris in prætenso tuo Conradino, quod exhibes sub lit. C. vbi habetur, quod idem Bruno apud diuæ recordationis Henricum IV. Imperatorem Conradi auunculum (qui est ipse Henricus V. Germaniæ Rex) causam contra Sanctum Maximinum egerit, ac proinde nihil potuit ab isto Imperatore obreptitiè contra Brunonem exercitari; præsertim cum aliunde constet eundem Brunonem à præfato Henrico V. quem educauerat, patris loco habitum, & defuncto Henrico IV. Vice regis in Germania dignitatem obuiisse, & tota vita sua Henrici V. partes studiosissimè sectatum. Et tu mundo audes persuadere, Maximinianos opera istorum Imperatorum contra hos Archiepiscopos vfos?

Equidem ex dictis hoc §. apparet, quod, si studio quispiam falsitates congerere conatus esset, non potuisset id felicius præstare, quàm à te paucis illis verbis factum est.

SECTIO QUINTA.

Conradi II. siue potius III. Diploma Alberonis potentia obtentum refutatur.

TRANSIT Scriptor libelli ab Henricis ad tempora Alberonis Archiepiscopi Treuirensis, & Conradi III. Imperatoris, & à n. 17. vsque ad 21. duo potissimum asserit. Primò, Monachos S. Maximini aperto Marte insurrexisse, & insigniter rebellasse, contra Alberonem Archiepiscopum, ac ope, vi & armis Comitis Namurcensis, Archidiecepsin Treuirensis vastasse. Secundò, Conradum Regem, ad instantiam Alberonis sententiam tulisse, quam exhibet sub lit. C. qua *tus omne proprietatis Abbatie S. Maximini Archiepiscopis reddiderit, quam Abbatiam dicit Antecessores Conradi Imperatoris vi Archiepiscopis eripuisse, & ad se traxisse.* Addit verò per dictam sententiam Monachorum Diplomata cassata, Aduocatiæ Luxemburgensem extinctam.

Falsum porro est Maximinianos contra Alberonem rebellasse, & ex ipsis verbis suis auctor libelli, falsitatis conuincitur; nam si Imperatores, Conradi prædecessores Abbatiam Archiepiscopis, vt ipse malè dicit, *vi eripuerant & ad se traxerant*, seu potius (vti verè euenit) iniustas Archiepiscoporum petitio-